

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682386080/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

ubetydelig, og staaer ligesaa levende for mig, som Udsigten fra Brocken og Rosstrappe, ja næsten mere, var omtrent en Miil fra dette, sidste Sted.

I *Klaus*, en Landsby der bestaaer, jeg troer af 3 Huse, gik jeg ind i Vertshuset, det er det ene af disse tre; Alt var her saa malerisk, men saa ganske af den hollandske Skole, at jeg dog helst ønskede at see det paa Lærredet. En Katteskilling væltede sig foran mine Been, to Hane-kyllinger sloges paa Gulvet, og Opvartningspigen, der i Grunden var smuk og ganske bondeklædt og bondesund, rakte mig med saadan en Ligegyldighed et Glas Melk, som det var en Barmhjertigheds Gjertning, og ændsede mig derpaa saalidet, at hun traadte hen for Speilet og holdt sit Toilet, løste sit lange Haar og lod det falde ned over Skuldrene og Ryggen. Jeg seer det levende endnu og ønsker, at Du, min Læser! seer det med; thi det var ikke saa ilde!

I en to a tre Timer gik jeg fort, uden at møde et Menneske. Snart var Veien saa bred, som ti andre, snart saa smal, at kun een Vogn kunde kjøre der. Jeg løb da ogsaa vild, spurgte derfor to anseelige Bøge, der saae mig ud til at være Landsmænd, om Veien, men de rystede med Toppen og vidste ingen Ting. Ved en Eng traf jeg da et menneskelig Væsen, en Hyrde, en virkelig, ægte Hyrde, med Taske og Stav, ja ovenikjøbet med en Straachat paa Hovedet, der saae ud til at have været brugt mangen god Gang i en Hyrde-Entré paa Theatret. Han saac virkelig godt ud i det Fjerne, med den store Vrimmel af Faar omkring sig; men man maatte ogsaa kun see ham i det Fjerne, nærved saae han, og alle hans Undersaatter, lidt formeget schaterede ud. Han sad paa en Steen, under en forvoxen Eg, og begge de store, glubske Hunde laae foran og saae ham saa klogt ind i Øinene.

Den rette Vei fik jeg da at vide, men længe blev jeg ikke paa den, saa var jeg midt i en Kornmark, hvor der kun var en meget, lille Sti, der somme Steder ikke selv ret vidste til hvad Kant den vilde gaae. En lille Bondpige mødte mig der, og bad mig sige sig Vei til en Naboby, hvis Navn jeg aldrig havde hørt, men med den bedste Villie kunde jeg ikke.

Stien førte mig til en lille Landsby, hvor der, paa en stor Plads udenfor et Huus, var Dands og Lystighed. Det var ganske unge, halvvoxne Piger, der indbyrdes valsede sammen efter Violin, som en gammel hjulbenet Orpheus spillede paa. Mødrene og alle Byens qvindlige Ældste, sadde paa Havebænke rundt om, med Hænderne i

Skjædet, og saae derpaa, uden at lægge Mærke til den Fremmede, der stod tæt ved. Maaskee tænkte den ældste Morlille, der sad her med den lille sorte Hætte over de graae Haar, paa sin faure Ungdom, da hun, ogsaa sprang efter Violinen under Guds blaa Himmel. Nu vare de Spring forbi, ja den bedste Dandser laae muligt, for længe siden, og sov under den kjølige Græstørv, og sprang altsaa endnu mindre.

Men Billedet paa Billedet trætter, Barnet selv bliver kjed af at bladre i den meest brogede Billedbog, vi ville altsaa ikke nu strax see flere, skjøndt det følgende var smukt, meget smukt. Jeg gad nok beskrive det maleriske *Leimbach*, der laae tæt ved, inde i Dalen, næsten indhyller i Røg, og skjult bag de høie Banker af sort Affald. Jeg gad nok vise den steile Huulvei, der næsten gik brat ned imod Kirketaarnet, og hvor dog en stor Pakvogn med fire Heste slæbtes opad; men som sagt, det trætter; jeg vil dennegang fortælle ganske simpelt, paa den almindelige Maneer, for at baade Læseren og jeg kan hvile os.

»*Leimbach*, en aaben Mediatstadt, med 660 Indvaanere, Kobber-smelteovne, Sølvhytter, Raadhuus etc. etc.»

Det følgende Sted tage vi paa samme Maade; det er ogsaa meget beqvemt! »*Mansfeld*, en halv Fjerdingsvei fra *Leimbach*, har 1600 Indvaanere og et Gæstgiversted: »zum braunen Hirsch.» –

– Nu har jeg udhvilet mig! jeg veed ikke om Læseren har? Vi ere imidlertid nu ved *Eisleben*.

Mellem høie, grønne Bakker
Reiser sig den lille By,
Solen kaster lange Straaler,
Bag den brune Sommersky,
Skinner paa de høie Taarne, –
Alle Byens Klokker gaae,
Og paa Gader og i Stræder,
Folk i Søndagsklæder staae
Munkene med Sang og Faner,
Træde ud af Byen der;
Hvad har dette at betyde?
Er det Fest og Høitid her?
Hist to høie Herrer komme,
De og Følget er tilhest,
Hertugen med *Bispen* er det.